

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 21 Ἰανουαρίου 1957 (Π.Ο.Η.)
"Ἔτος ΙΑ'. Ἀριθ. 252 Τυχὴ Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 24.968

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησία δραχ. 30
Ἐξαετηρινοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησία δολ. 4

NEON ΘΕΜΕΛΙΟΝ

Τὸ κατ' αὐτὰς κύκλοφορῆσαν βιβλίον τοῦ τιμηματάρχου τοῦ ὑπουργείου Δικαιοσύνης κ. Π. Σμαίλη, πέραν τῆς ἐπιστημονικῆς του ἀξίας, ἔχει τὸ πλεονέκτημα τοῦ Νέου Θεμελίου, τὸ ὁποῖον ἀποκαλύπτει. Καὶ τὸ νέον αὐτὸ θεμέλιον εἶναι ἡ κατάστασις, ἡ ὁποία προκύπτει ἐκ τοῦ γάμου τῶν πενήτηκοντα χιλιάδων καὶ πλέον Ἑλλήνων πολιτῶν!

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ συνεπεῖς πρὸς τὴν συνειδητοῖν των, ἀκολουθήσαντες τὰς παραδόσεις τῆς οἰκογενείας των ἐξέλεξαν ὡς σὺντροφον εἰς τὴν ζωὴν των ὁμόφρονα γυναῖκα καὶ ἐζήτησαν ἀπὸ ὁμόφρονα ἱερέα νὰ εὐλογῇ τὸν γάμον των.

Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν εἶναι οὔτε 1 οὔτε 10, οὔτε 100, οὔτε 1000· εἶναι πενήτηκοντα καὶ πλέον χιλιάδες. Ἐάν δὲ κατὰ μέσον ὅρον ἕκαστον ζεῦγος ἀπέκτησε 3 παιδιά, τότε 150.000 παιδιά εὐρίσκονται ὑπὸ τὸ κράτος μιᾶς περιέργου καὶ ἀδίκου ἐκκρεμότητος. Τὰ πᾶσι αὐτὰ δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ φέρουν τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς των, νὰ κληρονομήσουν τὴν περιουσίαν των. Καὶ ἐνῶ οἱ γονεῖς των δὲν συνήψαν ἀθεμίτους καὶ ἀνηθικούς σχέσεις, αὐτὰ φέρουν τὸ στίγμα τοῦ ἐξωγάμου καί, χωρὶς νὰ εἶναι, θεωροῦνται καρπὸς παρανόμου συμβιώσεως.

Διὰ ποίαν λοιπὸν αἰτίαν ἡ πολιτεία διαπράττει αὐτὴν τὴν ἐγκληματικὴν ἀδικίαν; Τὸ θέμα δὲν θίγεται ἀπὸ τὰς ἀποφαστικὰς στοχασμῶν, οὔτε ἀνάγεται εἰς σφαῖρας φιλοσοφικῶν συζητήσεων. Τὸ θέμα εἶναι ἀπλὸν καὶ σαφές· εἶναι θέμα νομιμῶν! Αὐτὸ ἀκριβὲς εἶναι ἡ ἀποκάλυψις τοῦ νέου βιβλίου τοῦ κ. Π. Σμαίλη.

Ἡ ἱερὸσύνη εἶναι ἀσφαλῶς ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὰς περὶ ἡμερολογίου ἀντιλήψεις καὶ ἀποφάσεις τῶν κρατούντων. Κατὰ συνέπειαν ἡ ὑπὸ

κληρικοῦ, ἀκολουθοῦντος τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον ἱερολογία τοῦ γάμου δὲν συνιστᾷ λόγον ἀκυρότητος. Καὶ ἐφ' ὅσον ὁ νόμος ἀπαιτεῖ (καὶ δικαίως) τὴν ἱερολογίαν τοῦ γάμου, ὡς προϋπόθεσιν τῆς συστάσεως αὐτοῦ, ἐγένετο δὲ ἡ ἱερολογία ὑπὸ κληρικοῦ παλααιοημερολογίτου ἢ Πολιτεία εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ δεχθῇ τὴν σύστασιν τοῦ γάμου.

"Ἀλλωστε ἡ Πολιτεία δέχεται ὡς ἔγκυρον τὸν γάμον μεταξὺ Ἑλλήνων καθολικῶν, ἱερολογηθέντα ὑπὸ καθολικοῦ ἱερέως καίτοι οὐδὲν κῆρος ἐξ ἐπόψεως κανονικοῦ Δικαίου ἀναγνρίζει ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία εἰς τὸν καθολικὸν ἱερέα. Διατί λοιπὸν νὰ μὴ θεωρῇ ἔγκυρον τὸν γάμον μεταξὺ παλααιοημερολογιτῶν, ἱερολογηθέντα ὑπὸ παλααιοημερολογίτου κληρικοῦ;

Εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν ἡ Πολιτεία παρνομεῖ. Τὸ θέμα εἶναι ὑψηλῆς σπουδαιότητος, καθ' ὅσον ὁ γάμος ἀποτελεῖ θεμελιώδη θεσμὸν ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Ἀλλοίμονον δὲ ἐάν ἡ Πολιτεία, παρασυρομένη ἀπὸ ἀστόχους αἰσθηματισμοῦ καὶ παρερμηνεύουσα τὴν συνταγματικὴν μορφήν των σχέσεων τῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, φθάσει εἰς τὸ σημεῖον νὰ ρίψῃ εἰς τὴν ἐσχάτην περιφρόνησιν σημαντικὴν μερίδα πολιτῶν τῆς, ἡ ὁποία οὔτε τὴν προσέβαλε δι' ἀνηθικῶν καὶ καταπτύσεων πράξεων, οὔτε τὴν ἐξηπάτησε διὰ ψευδῶν δηλώσεων· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ οὕτω παρανομοῦσα πολιτεία θὰ εἶναι ἀξία τῆς δυναμίδος τῆς δικαίας ὀργῆς· θὰ πρόδιδῃ νομικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀποσύνθεσιν.

Ἡ ἐργασία τοῦ κ. Π. Σμαίλη ἀποτελεῖ πύξινδα πορείας· διὰ νὰ καρποφορήσῃ ὅμως χρειάζεται ἀξιοποίησις.

Μελέτη, ἐξαγωγή πορισμάτων καὶ ἐνόχλησιν τῶν ἀρχῶν, ὥστε νὰ ἐφαρμόσουν τὸν Νό-

μον. Ὁ Νόμος εἶναι αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἐξουσία, ἀνώτερος τῆς ἰσχύος τῶν ἰσχυρῶν καὶ ἀποτελεσματικώτερος τῶν μέτρων τῶν κρατούντων.

Ὁ Νόμος εἶναι ὄπλον· καὶ αὐτὸ τὸ ὄπλον αὐτὴν τὴν στιγμήν τὸ διαθέτομεν. Διατί δὲν τὸ χρησιμοποιώμεν;

—Σχετικῶς μᾶς ἀπεστάλη ἐπιστολὴ συγχωρητήριος τοῦ κ. Π. Σμοῦλη.

ΑΝΑΤΟΛΗ ΑΝΑΤΟΛΩΝ

Τοῦ κ. Ἰωάννου Καλοσκάμης

Κατάκοπος καὶ πεφορτισμένος θὰ σύρη κι' ἐφέτος ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἀγὰρ τὸ κουρασμένο του βῆμα νὰ προσκυνήσῃ τὸ θεῖον βρέφος. Ἡ κατάφορτη ἀπὸ μόχθους καὶ ἀγωνίες ψυχὴ του θὰ σταματήσῃ γιὰ λίγο δίπλα στὴν Φάτνη, ἐνῶ τὰ μάτια του, παρμένα ἀπὸ τὴν πολυθόρυβη μέριμνα τοῦ βίου θὰ προσηλωθοῦν στὸν ἐν σπαργάνοις νηπιωθέντα Χριστό. Πόσο μεγάλη ἡ στιγμή! Ἀληθινὰ ἀνέκφοραστη καὶ ἀσύλληπτη σὲ ἔκταση ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸ πλάσμα Του. Τὰ κουρασμένα χεῖλη θὰ ψελίσουν γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ: ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστόν.

Προσφωνώντας ὅμως Σωτῆρα τὸν Κύριο τὴν ὥραν ποὺ γιορτάζεται ἡ θεία του Γέννησις, ἡ σκέψις μας πρέπει νὰ γυρίσῃ αἰῶνες πίσω καὶ νὰ χωρέσῃ μέσα της ὁλόκληρη τὴν προχριστιανικὴ ἀνθρωπότητα, τὸν πολιτισμὸ της, τὸν τρόπο ζωῆς καὶ γενικὰ τὸν ἠθικὸ καὶ πνευματικὸ της χαρακτήρα. Λαμπροὶ πολιτισμοὶ γεννιῶνται καὶ ἀκμάζουν σὲ πολλὰ σημεῖα τῆς Γῆς. Ἐνα πλῆθος σοφῶν, μὲ μόνο ἐφόδιο τὸν ἐνδιάθετο λόγο καὶ τὴν αὐστηρὴ κριτικὴ του, θεμελιώνουν ἀδιάσειστα τὰ βῆθρα τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ καὶ δημιουργοῦν ἀξίες αἰώνιες καὶ ἀκατάλυτες. Πνευματικὲς ἐπιστῆμες, Φιλοσοφία, Δίκαιον, ἔχουν τίς βάσεις τους στὸ χαλύβδινο καὶ προνομιοῦχο πνεῦμα τῶν ἀρχαίων πολιτισμῶν. Ἡ μελέτη τους μᾶς πλουτίζει μὲ γνώσεις καὶ μᾶς γοητεύει μὲ τὸ μεγαλεῖο τῶν ὑψηλῶν τους ἰδεῶν. Καὶ ὅμως γιὰ τὴν δική μας ἠθικοπνευματικὴν ἰδιοσυγκρασία κατὶ λείπει ἀπὸ αὐτοὺς καὶ αὐτὸ εἶναι ὁ ἀτροφισμὸς τοῦ ἠθικοῦ στοιχείου καὶ ἡ ἔλλειψις τῆς ψυχικῆς ζεστασίας, ὅπως ἐμεῖς τὴν νοιώθουμε.

Ὁ Χριστιανισμὸς ὅμως ἦλθε ἀκριβῶς νὰ γεννήσῃ καὶ νὰ ἀναπτύξῃ μέσα στὸν ἄνθρωπο τὴν ἀνύπαρκτη μέχρι τότε ἁρμονία μεταξὺ τῶν ὕλικῶν καὶ πνευματικῶν ἀπαιτήσεων καὶ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς ψυχῆς.

Ἡ παγερὴ σοφία τοῦ λογικοῦ θραύεται καὶ σὰν εὐγενεῖς χεῖμαρροι γεμίζουν τὴν ψυχὴ τοῦ τόσο ταλαιπωρημένου ἀνθρώπου οἱ ἰδέες καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Βηθλεὲμ. Ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, κι' ἦταν ἡ ἐποχὴ, ποὺ ἡ ἠθικὴ ἀποσύνθεσις ὡδηγοῦσε τὴν ἀνθρωπότητα στὴν βεβαία καταστροφή. Οἱ λαοὶ ἐνωμένοι κάτω ἀπὸ τὴν δεσποτεία τῆς Ρώμης, ἐσήποντο μέσα στὸν βοῦρκο πολλαπλῆς διαφθορᾶς. Ὁ ξεπεσμός τῶν πάντων, θρησκευτικὸς, ἠθικὸς, πνευματικὸς, εἶχε φθάσει σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ἡ ἀνθρώπινη δύναμις καὶ σοφία μόνο τὴν ἐπιδείνωσι μποροῦσε νὰ ἐπιφέρει. Ἀπειρία φιλοσοφικῶν συστημάτων καὶ λατρεῖα Θεῶν «ἀνθρώποισιν ὁμοίων» συνθέτουν τὴν αἰθρία ὅψι τῆς δυστυχισμένης ἀνθρωπότητος.

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ στιγμή τῆς τελείας παρακαμτῆς ἦταν ἡ πιὸ κατάλληλη νὰ παρουσιασθῇ τὸ ἀπροσμέτρητης ἀγάπης θαῦμα, ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὑπὸ τῆς ἀγνῆς Θεοτόκου.

Δὲν κατέβηκε ὅμως στὴν Γῆ σὰν τὸν Αἰῶνα τῶν ἐθνικῶν, μὲ τὰ φοβερὰ σύμβολα τῆς βασιλείας του, τίς τυφλωτικὲς λάμπεις τῶν ἀστραπῶν καὶ τὴν φαντασμαγορία βασιλικῆς πομπῆς καὶ ἀκολουθίας. Κατέβηκε ἀπὸ τὸν ὑψιστὸ θρόνο τῆς παντοδυναμίας, γιὰ νὰ ντύσῃ τὴν τελειότητά Του μὲ τὸ σχῆμα τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας. Τὴν αἰώνια καὶ ἀναρχὴ οὐσία Του φυλακίζει στὰ στενὰ καὶ ἐφήμερα ὅρια τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Κατέβηκε νὰ δώσῃ τὸ μέγα παράδειγμα τῆς ἀδελφωσύνης, νὰ ἐξισωθῇ μὲ τὸ πλάσμα του. Πηγὴ βαθείας διδασκαλίας γίνεται ἀμέσως μιὰ Φάτνη, ποὺ τόσο ταπεινὰ κι' ἀδόρυβα κλείνει μέσα της τὸν βασιλέα τῶν αἰώνων.

Ἀπὸ τὴν στιγμή ἐκείνη ἀρχίζει ἡ νέα ζωὴ. Τὸ κήρυγμα τοῦ Ναζωραίου θραυεῖ τοὺς παγεροὺς ὄγκους τῆς δισειδαιμονίας καὶ τῆς ἀκολασίας. Ἀθόρυβος, εὐγενικὸς καὶ ἥρεμος, μὲ μαθητὰς καὶ ἀποστόλους τοὺς πιὸ ἀπλοῦς ἀνθρώπους, σπέρνει σπόρο ἄφθαρτο. Τὸ κήρυγμα τοῦ Θεανθρώπου μπαίνει βαθειά, ὡς τὴν τελευταία πτυχή τῆς κουρασμένης ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, πότε σὰν βάλαμο ἀνακουφίσεως καὶ πότε σὰν δυναμίτις, ποὺ μεταβάλλει σὲ σωροὺς ἐρειπίων τίς πολλαπλὲς καὶ ἀλλοπρόσαλλες θεωρίες. Ἀποδεσμεύει τὴν σκέψι, ἐλευθερώνει τὴν ψυχὴν καὶ ἀνοίγει στὸν ἄνθρωπο ἓνα καινούργιο στάδιο ἀγώνων. Naί, ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης δὲν ἦλθε νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν συμφορὰ καὶ τὸν ὄλεθρο μὲ μόνο τὸν λόγο του, γιὰτὶ τότε θὰ ἔπανε νὰ ἔχη ἀξία ὁ ἄνθρωπος. Ἀλλ' ἦλθε νὰ τὸν τελειοποιήσῃ, νὰ τὸν στρέψῃ πρὸς ἄλλους τομεῖς δράσεως καὶ διανοήσεως καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ πρὸς τὴν ἠθικὴ τελείωσι καὶ τὸν ἁγιασμόν.

Οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν, ἐκήρυξεν ὁ Μέγας Αὐτρωτῆς Ἰησοῦς. Καὶ μάχαιρα εἶναι πράγματι ἡ τόσο ἀληθινή, τόσο ὑψηλὴ διδασκαλία Του. Μάχαιρα χρειάζεται γιὰ νὰ ἀποκόψῃ καὶ νὰ ἀπορρίψῃ ὁ ἄνθρωπος κάθε σαπρὸ καὶ περιττόν, ποὺ κάνουν ἀβίωτη τὴν ζωὴ του. Δὲν καλεῖ ὅμως ὁ Κύριος τοὺς ἀνθρώπους σὲ πολεμικὲς ἢ πνευματικὲς ἐκστρατείες γιὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ κακοῦ, γιὰ τὴν ἀπάλειψι τῆς πλάνης καὶ τοῦ ψεύδους. Ἡ μεγάλῃ ἐπανάστασις καὶ ὁ τιτάνιος ἀγώνας γεννιέται καὶ διεξάγεται μέσα στὸν ἴδιον τὸν ἄνθρωπο· στὸν καθένα χωριστὰ καὶ σ' ὅλους μαζί. Καὶ τὸ μέγα σύνθημα εἶναι: Ξερίζωσε, ἄνθρωπε, τὸν ἐγωισμό σου· σύντριψε μέσα σου αὐτὸ τὸ κτῆνος, ποὺ τρέφεται μὲ τίς μικρότητες καὶ γεννᾷ τὴν δυστυχία καὶ τὸν ὄλεθρο. Δὲν ἀρκεῖ πιά νὰ εἰσαι δίκαιος. Προχώρησε, ἀνοίξε διὰ πλάτα τὴν ψυχὴ σου, καθάρισέ την μὲ τὴν ταπεινώσι καὶ δέξου μέσα σου κάθε ἄνθρωπο. Δέξου μέσα σου αὐτὸν ποὺ σ' ἀγαπᾷ, ὅμοια μ' αὐτὸν ποὺ σὲ μισεῖ, μὲ τὸν ἐχθρό σου.

Νὰ μιὰ φωνὴ ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ διασχίζει σὰν ἤλεκτρικὸς σπινθήρας τὰ ζοφερὰ νῆφη τῆς τόσο μικρόψυχης ἀνθρωπότητος. Δὲν ἀρκεῖται ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς στὸ «ἀγαπατε ἀλλήλους». Αὐτὸ εἶναι τὸ προανάκρουσμα τῆς ἠθικῆς τελειώσεως, γιατί, τί πιὸ φυσικὸ ἀπὸ τὸ ν' ἀγαπᾷς αὐτὸν ποὺ σ'

ἀγαπᾷ. Γίνε λοιπόν, ἄνθρωπε, ἥρωας, κάνε χοῆσι δλου τοῦ ὑπέροχου μεγαλείου σου, ἀγάπησε τὸν ἐχθρό σου. Ἀγωνίσου γιὰ τοῦτο, κουράσου καὶ θυσίασε ὅ,τι ἔχεις κι' ὅ,τι ὁ κτηνώδης ἐγωϊσμός ἐμποδίζει νὰ τὸ κάμης. Τότε ἐκέρδισες τὸν ἀγῶνα, εἶσαι νικητής. Ἐνίκησες αὐτὸ πού δὲν κατώρθωσαν οἱ μεγαλύτεροι κοσμοκράτορες τῶν αἰώνων, τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸν σου, τὰ πάθη σου. Μὴ περιμένης τότε ἔπαθλα κι' ἐπαίνους. Ὅλο τὸ μεγαλεῖο κλείνεται μέσα σου. Τότε θὰ νοιώσης πόσο μέγας εἶσαι, πόσο δυνατός. Τότε θὰ νοιώσης μέσα σου τὴν γαλήνη τοῦ θείου, τοῦ ὑπέροχτου ἀγαθοῦ, γιὰτὶ τότε εἶσαι κι' ἐσὺ θεὸς κατὰ χάριν.

Νὰ λοιπὸν ὁ καινούργιος δρόμος πού ἀνοίγει ἡ ταπεινὴ Φάτνη, ἡ ἀπολύτρωση καὶ ἡ ἐξύψωση τοῦ ἀνθρώπου, ἀνάμεσα ἀπὸ ἀγῶνες καὶ θυσίες, πού καλεῖται μόνος του καὶ ἐναντι τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ του νὰ κάμῃ. Ἔτσι βρίσκει ὁ ἄνθρωπος τὸν δρόμο του, γίνεται προσωπικότης καὶ ζῇ τὴν ἀξία του.

Πόση ἀξία ἔχει αὐτὴ ἡ καινούργια στροφή γιὰ τὴν ζωὴ του προχριστιανικοῦ ἀνθρώπου, πού βυθισμένος στὴν πλάνη καὶ στὸν ἀχαλίνωτο ἐγωϊσμό ἦταν ἔρμαιο μιᾶς ἄδυσώπητης μοίρας, μπορούμε εὐκόλα νὰ καταλάβουμε, ἂν ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὴν νέα κοινωνικὴ διαμόρφωσι, πού ἔλαβε ὁ Χριστιανικὸς κόσμος. Ἀγάπη, συγγνώμη, φιλανθρωπία, φροντίδα γιὰ τὸν δυστυχῆ κι' ἀκόμη ριζικὴ ἀναθεώρηση τοῦ Δικαίου, σύμφωνα μὲ πνεῦμα ἀληθινὰ ἀνθρωπινό, εἶναι τὰ πρῶτα δείγματα τοῦ πόσο διψοῦσε ἡ δυστυχισμένη ἀνθρωπότης τὸν λυτρωμό της.

Ἔτσι μπορούμε ν' ἀντιληφθοῦμε τὴν ἀστραπιαία ταχύτητα, μὲ τὴν ὁποία ἐξαπλώθηκε ὁ Χριστιανισμός. Ἡ νέα θρησκεία δὲν ἐκήρυξε ἀπλῶς διαφοροετικὰ ἀπὸ τίς ἄλλες. Ἐκήρυξε αὐτὴ τὴν ἀλήθεια, τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου, πρᾶγμα ἄγνωστο ἕως τότε. Ἐμίλησε ἄμεσα στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἔδειξε τὸν τρόπο νὰ λύσῃ τὰ ζωτικώτερα προβλήματα του, τόσο σὰν ἄτομο, ὅσο καὶ σὰν κοινωνία καὶ τέλος πῶς θὰ γίνῃ ἐλεύθερος.

Γιὰ τοῦτο βέβαια χρειάστηκαν αἰῶνες γόνιμης πάλης μὲ τίς ἄλλες θρησκείες καὶ τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀποδεικνύει τὸ μέγεθος τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς δυνάμεως, πού ἐνέχει ἡ Χριστιανικὴ διδασκαλία. Ἐπάλαψε καὶ τέλος ἐνίκησε. Ὁ Χριστιανὸς εἶναι ὁ θεματοφύλαξ τῆς μεγάλης αὐτῆς νίκης, εἶναι πᾶς ὁ τέλειος ἄνθρωπος. Ν' αὐτὸν εἶτε ὡς ἄτομο, εἶτε ὡς σύνολο, ἔγκειται, ἂν θέλῃ, νὰ μπῇ στὸ στάδιο τῆς ἀρετῆς καὶ νὰ βγῇ ἀπ' ἐκεῖ ὁ τέλειος, ὁ ἰδανικὸς ἄνθρωπος.

Ἡ ΦΩΝΗ ΕΝΟΣ ΕΞΟΡΙΣΤΟΥ ΚΥΠΡΙΟΥ

Χαιρετισμένο εἰς τοὺς πολιτικοὺς

Ὁ διωγμὸς ἐναντίον μας εἶναι μία κατάσταση ἀδικίας· ἐπὶ πλέον μία κατάσταση ἐγκληματικῆς κατὰστροφῆς τῆς Συνειδήσεως. Ἔχει ὅμως καὶ μίαν ἄλλην πλευράν, τὴν πλευρὰν τῆς ἀντινομίας. Ἡ Ἑλλάς αὐτὴν τὴν στιγμὴν μάχεται σύσσωμος διὰ τὴν προσάφτησιν τῆς ὥρας καὶ ἐλληνικότητος Κύπρου. Χάριν αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ καὶ αἷμα χύνεται, ἀλλὰ καὶ διπλωματικαὶ μονεμαχίαι διεξάγονται εἰς τοὺς διεθνεῖς ὀργανισμούς· οἱ Ἕλληνες πολιτικοί, μεταφρά-

ζοντες τὰ αἰσθήματα τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, καταγγέλλουν τοὺς Ἀγγλους ὡς ἀπιστοὺς δολοφόνους τοῦ ἱερωτέρου στοιχείου τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως. Ἡ ψυχὴ τῶν Κυπρίων βιά καὶ κράζει: Θέλομεν νὰ ἐνταχθῶμεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς γλυκεῖας πατρίδος. Ἡ ψυχὴ τῶν τυράννων ὠρύεται: Ὅχι δὲν ἀναγνωρίζομεν δικαιοῦματι, ὅταν θίγονται τὰ συμφέροντά μας. Καὶ ὁ ἐλληνικὸς λαὸς διαμηνύει πρὸς ὅλα τὰ σημεία τῶν Αἰθέρων: Δὲν εἶναι πολιτισμένοι οἱ Ἀγγλοι, δὲν εἶναι χριστιανοί, δὲν εἶναι φίλοι τῆς ἐλευθερίας, ἐφ' ὅσον παραβιάζουν καὶ στραγγαλίζουν τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως τόσων χιλιάδων Κυπρίων.

Ἄγνοί οἱ πόθοι! Πανελλήνιος ἡ νοσταλγία! Δίκαια τὰ αἰτήματα!

Τὸ ἐπίσημον ὅμως Ἔθνος αὐτὴν τὴν στιγμὴν περιπίπτει εἰς μίαν θανάσιμον ἀντινομίαν! Καὶ τὴν ἀντινομίαν αὐτὴν τὴν ἀποκαλύπτει εἰς βλῆν τὴν φρικτὴν τῆς ἀσχημίας, ἕνας μοναχὸς ἀπὸ τὴν Κύπρον πού τὸν ἐξώρισαν οἱ Ἀγγλοι. Ὀνομάζεται Ἰωάννης Παπαλεόντιος καὶ φιλοξενεῖται σὲ κάποιο μοναστηράκι.

Ποιὲ δὲν μπορούσε νὰ πιστεύσῃ ὁ ἐξόριστος αὐτός, ὅτι τὸ ἐλληνικὸν Ἔθνος, τὸ ἀγωνιζόμενον ἐναντὶ τοῦ δεσποτισμοῦ τῶν Ἀγγλῶν Ἀποικιοκρατῶν, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐνσαρκώσῃ τὸ πνεῦμα τῆς βίας ἐναντίον ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν ζητοῦν νὰ προσαρτηθοῦν εἰς ἄλλο κράτος· ἀλλ' εἶναι Ἕλληνες τίμιοι, ἐθνικόφρονες καὶ ἀπλῶς θέλουν νὰ θρησκειῶνται κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεως τῶν. Θλιβρὰ ἡ ἐντύπωση τὴν ὁποίαν ἐσχημάτισεν ὁ ἐξόριστος μοναχός, ἀλλὰ καὶ ἀποκαλυπτικὴ τῶν ἀντινομιῶν πού κυριαρχοῦν εἰς τοὺς ἐγχεφάλους μερικῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων. Παραθέτομεν ἀπὸ τὴν πονηρένῃ ἐπιστολῇ του μερικὰς περικοπὰς:

«Φιλοξενούμενον μοι ἐν τινι μονηδρίῳ τῆς Ἀττικῆς, ὑπὸ φιλοχρίστου τινὸς καὶ λίαν φιλαδέλφου πατρὸς καὶ διατελοῦντος μου ἐν ἐξορίᾳ ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν..... βλέπω ἡμέραν τινα χωροφύλακας ἔχοντας ἀνὰ χεῖρας κλειδαριὰς διὰ νὰ μᾶς κλείσουν τὴν Ἐκκλησίαν, διότι εἶχον ἐντολήν. Ὁ δυστυχὴς ἐξόριστος ἐπανέβλεψε εἰκόνας τῆς ὑποδούλου Κύπρου, ὅταν οἱ κρατωριανοὶ τοῦ Χάρτινγκ δὲν ἐσέβοντο οὔτε καὶ αὐτοὺς τοὺς ἱεροὺς χώρους τῶν Ἐκκλησιῶν, τοὺς ὁποίους ἐβεβήλουν, διὰ νὰ ἀνακαλύψουν εἰς αὐτοὺς ἄνδρας..... τῆς Ε.Ο.Κ.Α.

Ρίγη ἀγανακτήσεως προσέκαλεσεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἐξορίστου τὸ θέαμα τοῦ σφογμιθέντος Νεοῦ.

«Τέλος ὁ Νεὸς ἐκλείσθη μὲ κλειδαριὰς. μὲ μοχλοὺς καὶ τὰ ἄρπυγα ξύλα τῶν θυρῶν τὰ κάρφωσαν μὲ μεγάλα καρφιά· τὰ κανδήλια ὅλα σβηστά· αἱ ἅγιαι εἰκόνας, ὁ ἅγιος ἄγιος ὅλα σβηστά· ἐντὸς τοῦ ναοῦ οὐδεὶς ὁ εἰσερχόμενος· ἡ καμπάνα ἐτέλει ἐν πενθίμῳ σιγῇ· τὰ πάντα κλειστά καὶ ἀσφαλῶς ἐσφραγισμένα· καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἡ μῆνις μαίνεται. Αἰὶν πρῶτ' ἐστάλη καὶ χωροφύλαξ διὰ νὰ ἀνακαίψῃ τοὺς πιστοὺς νὰ ἐπιστρέψουν οἴκαδε».

Πῶς νὰ μὴ ἐνθυμηθῇ ὁ ἐξόριστος Κύπριος τὰς πενθίμους σκηναί· ἐρημώσεως τῆς Κύπρου; Ζάλη καὶ πόνος τὸν κατάλαβε, ἀλλὰ καὶ ἰσως αἰσθημα ἀηδίας διὰ τοὺς ὑποκριτὰς τοῦ αἰῶνος μας, οἵτινες

ἐνῶ σείουν τὰς χεῖρας των διαμαρτυρόμενοι διὰ τὰ ἐγκλήματα τῶν ἄλλων, πατοῦν ἀσυνειδήτως τοὺς πόδας των ἐπὶ τῶν θυμάτων τῶν προσωπικῶν των ἐγκλημάτων!

Καὶ ποία ἡ αἰτία τῆς καταδυναστεύσεως τῶν Ἀγγλων; Τὰ ὕλικά συμφέροντα, τὰ πετρέλαια, ὅπως ἀνεπηρέαστως, ἀπεκάλυψεν ὁ φαεινὸς ἐκεῖνος πρωθυπουργός, ὁ Ἦντεν! Ποία ἡ αἰτία τοῦ διωγμοῦ τῶν παλααιομερολογιτῶν; Τὰ ὕλικά συμφέροντα τῶν ἐφημερίων, οἵτινες βλέπουν τοὺς ἐνοριτάς ὡς παράγοντας οἰκονομικῆς ὠφελείας. Ἐὰν ἐνδιαφέρονται οἱ ἐφημέριοι διὰ τὰς ψυχὰς τῶν ἐνοριτῶν δὲν θὰ τοὺς ἀνέμενον πρὸ τῆς εισόδου τοῦ Ναοῦ, ἀλλὰ θὰ τοὺς ἀνεζήτουν εἰς τὰς περιοχὰς τῆς ἀμαρτίας, ὅπου καθ' ἐκαστὴν φθείρονται ἀπὸ τὴν κακίαν, ἀπὸ τὰς αἱρέσεις καὶ τὸν ἑλισμὸν.

Πόσον χαρακτηριστικὰ τὸ διεπίστωσε ὁ ἐξόριστος Κύπριος; Ἰδοὺ τί γράφει: «*Ἐν τῶν προτέρων ὑπενοήσαμεν, ὅτι εἶναι δακτυλὸς τοῦ ἐν τῇ ἐνορίᾳ ἀβροδιαίτου ἱερέως, ὅστις μᾶς ἠπειλήσεν πρὶν οὐκὼ ἡμέρας νὰ μὴ κτυποῦμεν τὴν καμπάνα. Διατί; Ἀπαντήσατε.....*

Πατριάρχης καὶ σιναῶν ὁ ἐξόριστος ἐπιλογίζει τὴν βαρυσήμαντον ἐπιστολὴν τοῦ. «*Ἀχ! δυστυχισμένη Κύπρος μὲ ποιоὺς θέλεις νὰ ἐνωθῇς; Πόσον θὰ εὐφραθῇς πρὸ ἀδιεξόδου καὶ μεταμελημένη, ὅταν ἰδῇς τοὺς ἐνταῦθα πνευματικοὺς παροὺς νὰ κλείουν ἐκκλησίας, νὰ καθαίρουν νὰ ἀποσχηματίζουν ἱερεῖς, νὰ ξυρίζουν τοὺς ὁρθῶν φρονημάτων ἱερεῖς καὶ ἐν κατακλείδι τὰ πάντα νὰ μετέρχονται, ἵνα καταπνίξουν τὴν ἐνδον φωτὴν τῆς συνειδήσεως τῶν παλααιομερολογιτῶν;*»

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐνὸς ἐξορίστου Κυρίου θὰ πρέπη νὰ ἀκουσθοῦν ἀπὸ ὅλους καὶ πρὸ παντὸς ἀπὸ τοὺς ἡγέτας τῆς πατρίδος μας, ἐκκλησιαστικοὺς καὶ πολιτικούς, οἱ ὅποιοι θὰ πρέπη νὰ σταμιπτήσουν αὐτὸ τὸ διπλὸ παιγνίδι ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ κόπτονται διὰ τὰς ἐλευθερίας τῶν ἄλλων, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ποδοπατοῦν τὰς ἐλευθερίας εἰς τὸν τόπον των. Ἡ φοικτὴ αὐτὴ ἀντινομία τοὺς ἐκθέτει καὶ εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ κόσμου. Ἡ ἀντινομία αὐτὴ ἀποκαλύπτει τὴν κρίσιν τῶν ἀξίων καὶ ἐμφανίζει τὴν ἐλευθερίαν οὐχὶ ὡς ἀξίαν καὶ ἰδανικόν, ἀλλ' ὡς σκοπιμότητα καὶ παράγοντα ἀντιγωνισμοῦ.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἀκάκιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δέον νὰ ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Μετρεύριον Καλοσάκην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Υπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρεττάκος

Νίκης 33—Ἀθῆναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33

Τὰ ἐρεῖπια τῆς κατεδαφισμένης Ἐκκλησίας τῶν Σερρών εἶναι ὁ μέγας κατήγορος τῶν συγχρόνων χριστιανομάχων. Τόσον δὲ περισσότερον εἶναι ἔνοχοι, ὅσον ἰσχυρίζονται διὰ ὑπερμαχὴν τῶν ἰδεῶν τοῦ Κυρίου. Οὐαὶ ὑμῖν ὑποκριταί. .

ΤΟ ΑΝΟΣΙΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΣΕΡΡΩΝ

Γερμίζει δόδον ἡ ψυχὴ κάθε Χριστιανοῦ καὶ κάθε πολιτισμένου ἀνθρώπου ποῦ σέβεται τὴν θρησκείαν τοῦ ἄλλου ὅταν εὐρίσκειται ἔμπρὸς εἰς τὸ θέαμα μιᾶς κατεδαφισμένης Ἐκκλησίας.

Καὶ ὅμως οὐτὸ ποῦ ἀποκρούει κάθε ἀνθρώπος καὶ πολὺ περισσότερον ἀπεχθάνεται κάθε Χριστιανός, ἔγινεν εἰς τὰς Σέρρας μὲ τὸ γκρέμισμα τοῦ ἐκεῖ ἀνεγειρομένου ναοῦ. Θέλετε ν' ἀκούοιτε καὶ τὴν αἰτίαν τῆς κατεδαφίσεως; Ἀπλούστατα διότι ἦτο Ἐκκλησία Παλααιομερολογιτικὴ.

Πρὸς τοὺς ἀρκετὰ γνωστοὺς κυρίους οἱ ὁποῖοι ὑπεκίνησαν τὴν βαρβαρότητα αὐτὴν ἔχομεν νὰ ἀπευθύνωμεν τὰς ἐξῆς ἐρωτήσεις: Παύει μιὰ Ἐκκλησία Παλααιομερολογιτικὴ νὰ εἶναι ναὸς τοῦ Θεοῦ; Γνωρίζουν ὅτι ἡ Χώρα μας εἶναι γεμάτη ἀπὸ κακόφημα κέντρα τὰ ὁποῖα διαφθείρουν τὸν λαόν μας; Ἐχουν ἀκούσει τίποτε περὶ τῶν ξένων αἱρέσεων αἱ ὁποῖαι λυμαίνονται κρυφίως τὴν Ὁρθ. δοξίαν;

Ἀσφαλῶς, τὰ γνωρίζουν ὅλα αὐτά, ἀλλὰ δὲν ἠκούσαμε νὰ προκαλέσουν καμμίαν σταυροφορίαν διὰ νὰ γλυτώσῃ ὁ τόπος ἀπὸ τὰς σατανικὰς ὁργανώσεις. Ἡ δραστηριότης των περιορίζεται εἰς τὴν κατεδάφισιν τῶν Παλααιομερολογικῶν Ἐκκλησιῶν.

Ποῖον ὅμως ὠφελεῖ ἡ τακτικὴ αὕτη;

Χωρὶς ἀμφιβολίαν τὰς ἀντιχριστιανικὰς καὶ τὰς ἀντορθόδοξους δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι τρίβουν τὰς χεῖρας των ἀπὸ χαρὰν, ὅταν βλέπουν ἐκεῖνους ποῦ ἔπρεπε νὰ εἶναι ὑπερασπισταί, νὰ κατανιθῶν διώκται τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Εἶναι πολὺ λυπηρὸν τὸ φαινόμενον, τὸ ὁποῖον παρατηρεῖται, νὰ μὴν ἔχουν δηλ. ἀκόμη κατανόηση μερικοὶ ἀρμόδιοι, ὅτι ὁ Παλααιομερολογισμὸς κρύπτει τὰς πλέον ἀκραίφνεις Ἐλληνοχριστιανικὰς δυνάμεις.

Λυπηρὸν καὶ ἐπιζήμιον διότι μὲ τὴν τακτικὴν των αὐτὴν, ὡς τῶν Σερρῶν, γίνονται «νεροκουβαλιταί» εἰς τὸν μύλον τῶν ξένων προπαγανδῶν καὶ αἱρέσεων.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἐφ' ἧς στιγμῆς μασονικός δάκτυλος ἀνέτρεψε τὴν ἁρμονίαν εἰς τὸν Ἐκκλησιαστικὸν βίον τῆς Ἑλλάδος, διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, μίαν ὁμᾶς ἀνθρώπων, εὐαρίθμων κατ' ἀρχήν, πολυαριθμοῦ ἤδη ἀνιετάρχη εἰς τὸ πραξικόπημα αὐτὸ καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ὁρθόδοξος διαιθεσίς τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ἡ ἐπακολουθήσασα διαφώσις ὑπὸ εὐλαβῶν ἀγιορειτῶν πατέρων, τὰ κηρύγματα κατὰ τὰ ἄρθρα Θεολόγων, Ἀρχιερέων καὶ λοιπῶν διανοουμένων ἐδημιούργησαν τὴν ἀδιάσειστον πεποίθησιν, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ κυβερνᾶται ἀπὸ τοὺς Κανόνας τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων. Ἐπομένως πᾶσα ἐκτροπὴ ἐκ τῶν Ἱερῶν Κανόνων Αὐτῶν εἴτε ἐκ ζήλου, εἴτε ἐκ συμφέροντος, εἴτε ἐξ ἀνοησίας, εἴτε ἐξ αἰουδήποτε ἄλλου λόγου, εἶναι κατακριτέον ἔγκλημα, περὶ οὗ ὁ Ἀπ. Παῦλος γράφει πρὸς τοὺς Ἑβραίους πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβεν ἑνδικὸν μισθοποδοσίαν.

Δυστυχῶς τόσοι ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία, ὅσον καὶ ἡ Αὐτοκέφαλος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία δὲν ἠθέλησαν νὰ λύσουν τὸ σοβαρὸν ἡμερολογιακὸν ζήτημα ἢ τοῦλάχιστον νὰ περιφρουρήσουν νομικῶς τὴν παράταξιν τῶν Παλῆων, ὥστε νὰ ἀποκλείσουν ἐπικινδύνους ἐκτροπὰς καὶ ἀκρότητας ἢ σκοπίμους ἐκμεταλλεύσεις.

Καὶ ἰδοὺ οἱ καρποὶ!!

Τὰ πραξικοπήματα συνεχίζονται πρὸς περιφρόνησιν τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων, πρὸς διακωμῶδισιν σεπτῶν θεσμῶν καὶ ἀξιωμάτων, πρὸς σκανδαλισμὸν συνειδήσεων καὶ δημιουργίαν δυσκόλων καταστάσεων.

Τούτου ἕνεκεν ὑψοῦμεν τὴν φωνὴν μας καὶ δακρυρροοῦμεν σθεναρῶς.

1) Ἐπιζητοῦμεν καὶ ἐπιδιώκωμεν τὴν ἐνότητα τοῦ Θρησκευόντος Ὁρθόδοξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ, διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς εἰς τὴν Αὐτοκέφαλον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Πατρὸς ἡμερολογίου.

2) Ὡς μόνην ἁρμοδίαν νὰ ἀποφανθῇ καὶ νὰ δώσῃ λύσιν ἐπὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος καὶ τῶν ἄλλων ἐκκρεμούντων ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ ζητημάτων θεωροῦμεν τὴν Πανορθόδοξον Σύνοδον.

3) Ὅπως καταδικάζωμεν τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν, ὡς ἀντίθετον πρὸς τοὺς Θεῶν καὶ Ἱεροῦς Κανόνας καὶ τὰς ἀποφάσεις τῆς Π. Συνόδου (Ἀπόφ. Συνόδου ἐπὶ Ἱερεμίου 1583, κλπ.), οὕτω καταδικάζωμεν καὶ τὰς χειροτονίας τοῦ ἀποθανόντος Ἐπισκόπου Βρεσθένης, ὡς ἀντιβαίνουσας πρὸς τοὺς αὐτοὺς καὶ ἰσοκύρους ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ Κανόνας καὶ ὡς δημιουργοὺς ἐπιζημιῶν ἀνωμαλίας καὶ σκανδαλισμὸν συνειδήσεων.

4) Ὅταν ὑπῆρχον αἱ δυνατότητες χειροτονίας ζώντων τῶν Ἀρχιερέων Φλωρίνης κ. Χρυσοστόμου, Κυκλάδων κ. Γερμανοῦ καὶ Βρεσθένης κ. Ματθαίου ὁ πρωτεργάτης τῶν σημερινῶν παρανομιῶν κ. Εὐγένιος Τόμπρος ἀντίδρασε ἀπεγνωσμένως τότε, διότι δὲν ἐξυπηρετοῦντο οἱ ἀφανεῖς σκοποὶ του.

5) Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀγωνιζομένων τέκνων τῆς Ὁρθοδοξίας, νὰ μὴ παρασυρθῶσιν ἀπὸ τοιαύτας θεαματικὰς ἐνεργείας, δι' ὧν καταρρακοῦνται τὸ γόητρον τῶν ὀρθοδόξων θεσμῶν καὶ τίθενται οἱ παρανομούντες εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον εὐθύνης μετὰ τοὺς νεοημερολογίτας.

Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου. Ἐπικεῖται λύσις ὀρθόδοξος καὶ κανονικὴ, μὴ διακινδυνεύομεν ὡς ἐκ τούτου τὰ ὑψίστα συμφέροντα τοῦ Ἀγῶνος μας μετὰ τοιοῦτου εἴδους φρικτοῦ καὶ ἀντι-ορθόδοξου, τυχοδιωκτισμοῦ.

Ἐπὶ τούτοις διατελοῦμεν μετὰ διαπύρων πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ

Ὁ Πρόεδρος

Ἀρχ. ΑΚΑΚΙΟΣ ΠΑΠΑΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Ἀρχ. ΠΑΝΤΕΛ ΤΣΑΛΟΥΠΗΣ

Τὰ Μέλη

Ἀρχ. ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ ΣΚΟΥΡΛΗΣ

» ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΛΑΓΓΗΣ

» ΚΑΛΛΙΟΠΙΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

» ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΣΙΚΟΥΡΑΣ

» ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΣ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΣ

» ΛΟΓΓΙΝΟΣ Χ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Αἰδ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Αἰδ. ΚΩΝΗΝΟΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ!

Θαῦμα δὲν εἶναι μονάχα ἡ ἀλλοίωσις μιᾶς φυσικῆς καταστάσεως, ἡ θεραπεία ἑνὸς τυφλοῦ, ἑνὸς παραλύτου· θαῦμα εἶναι ἡ μεταστροφή ἑνὸς ἁμαρτωλοῦ χαρακτῆρος. Τὸ θαῦμα μάλιστα αὐτὸ εἶναι θαυμαστότερο καὶ ὠφελιμώτερο, γιατί αἱ συνέπειαι του φθάνουν μέχρι τῆς αἰωνιότητος. Ἡ ἀνάβλεψις ἑνὸς τυφλοῦ τὸν ὠφελεῖ μόνον κατὰ τὴν παρούσαν ζωὴν· ἡ μεταστροφή ὅμως ἑνὸς ἁμαρτωλοῦ τοῦ ἐξασφαλίζει τὸ πολυτιμότερο πρᾶγμα, τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του!

Ἀξιθαύμαστο θαῦμα ἡ μεταστροφή τοῦ Ζακχαίου! Ἦτο ἓνας ἁμαρτωλός, ἓνας ἄδικος πλούσιος, ἓνας περιφρονημένος ἐκβιαστής. Τὰ πλούτη του τὰ εἶχε στηρίζει εἰς τὴν ἀρπαγὴν καὶ τὴν ἀπάτην· εἶχε ἀποβῆ ἡ μίστιγξ τῶν πτωχῶν καὶ τῶν ἄδυνάτων. Ἡ κατάστασις ὅμως αὐτῆ δὲν τὸν εἶχε ἱκανοποιήσει κατὰ βάθος. Μία ἀγωνία, ἓνας φόβος, μία λύπη ὑπῆρχον εἰς τὰ βάθη τοῦ ψυχικοῦ του κόσμου. Ἀντιλαμβάνετο, ὅτι εὐρίσκετο μέσι εἰς τὸ ἀποκριντικὸ περιβάλλον τῆς ἁμαρτίας καὶ νοσταλγοῦσε μίαν διέξοδον σωτηρίας. Πῶς ὅμως νὰ τὴν ἀνεύρη;

Ἐξαφνα ἀπὸ τὴν Ἱερικὴν διέρχεται ἡ Γλυκυτάτη Μορφή τῆς Ἀγάπης· ὁ Ἄγγελος τῶν δυστυχῶν καὶ τῶν πονεμένων: Ἐνας πονεμένος ἦτο καὶ ὁ Ζακχαῖος!

Εὐλνῃσε λοιπὸν μέσα του ἡ νοσταλγία τῆς γνωριμίας μὲ Ἐκεῖνον. Κάποια ἀδιόρατος διαίσθησις διαγράφεται εἰς τὴν ψυχὴν του. Δὲν εἶχε ἡ διαίσθησις αὐτῆ σχῆμα καὶ μορφή. Εἶχε τὸ ἄοριστο περιεχόμενο τῆς εὐχαρίστου προσμονῆς. Κάτι εὐχάριστο θὰ προέκυπτε ἀπὸ τὴν συνάντησιν αὐτῆ. Κάποια ἡλιαχτίδα θὰ φώτιζε τὴν ψυχὴν του.

Καὶ νά! αὐτὸς ὁ πλούσιος, αὐτὸς ὁ ἀγέρωχος κάτοικος τῆς Ἱερικῆς, χωρὶς νὰ σκεφθῇ τὴν κοινωνικὴν του θέσιν σκαφαλώνει σ' ἓνα δένδρον, γιὰ νὰ δῇ τὴν ἐπιβλητικὴν μορφήν τοῦ Γλυκυτάτου Ναζωραίου, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν θαλπωρὴν τῆς θεᾶς του. Μὰ νά. Ἐκεῖνος, ἐνῶ περνᾷ κάτω ἀπὸ τὸν ἁμαρτωλό, σηκώνει τὸ βλέμμα Του, αὐτὸ ποῦ διαπερνᾷ ἄβυσσους καὶ ἀναμοχλεῖται συναιδήσεις καὶ τὸν κοιτᾷ μὲ γλυκύτητα καὶ στοργή. Ὡ! Ἄγιο βλέμμα!

Τὸ θαῦμα ἔγινε! Ὁ καρκίνος τῆς ἁμαρτίας ἐφυγαδεύθη καὶ ἡ Σωτηρία βασιλεύει σ' ἡ ψυχὴν τοῦ Ζακχαίου.

Μὲ ἀποφασιστικότητα ὁ Ζακχαῖος ὁμολογεῖ τὰ σφάλματά του καὶ ὑπόσχεται τὴν ἐπανόρθωσίν του.

Ὁ Χριστὸς μας βλέπει τὴν κάθε ψυχὴν μὲ τὸ δικό του πρῶμα· καὶ τὸ δικό του πρῶμα κάτω ἀπὸ τὸ σκότος τῆς ἁμαρτίας, κάτω ἀπὸ τὴν ἄβυσσον τῆς διαφθορᾶς ἀνακαλύπτει πολύτιμα στοιχεῖα καλωσύνης, ποῦ δὲν μποροῦν νὰ τὰ δοῦν τὰ δικά μας μάτια. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἴμεθα φαιδωλοὶ σὲ ἐλέγχους καὶ κατάκρισις. Δὲν ξέρουμε τί κρύβει ἡ κάθε ψυχὴ, ὅσο ἁμαρτωλὴ καὶ νὰ φαίνεται.

Τὶ ἔσωσε τὸν Ζακχαῖο; ἡ αὐταπάγησις καὶ ἡ ἀποφασιστικότης! Αὐτὸ σώζει καὶ τὴν κάθε ἀνθρώπινη ψυχὴ.

Θαῦμα ἡ μεταστροφή τοῦ ἁμαρτωλοῦ. Θαῦμα, ποῦ ὀφείλεται στὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν θέλησιν τοῦ ἁμαρτωλοῦ νὰ σωθῇ.

Ἡ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ἐξομολόγησις δὲν ἀποτελεῖ μόνον ἐσωτερικὴν ἀνάγκην τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, διὰ τῆς ὁποίας ἐπιναυρῶσκει αὐτὴ τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἡρεμίαν· ἀποτελεῖ ταυτοχρόνως πολύτιμον παράγοντα ἀγωγῆς, ἀξιόλογον εὐκαιρίαν διακλάσεως ἡθικοῦ καὶ κοσμοῦ χαρακτῆρος. Προηγουμένως σκεπτόμεθα καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐνεργοῦμεν! Προηγουμέναι αἱ σκέψεις καὶ οἱ λογισμοὶ καὶ ἀκολουθοῦν αἱ πράξεις καὶ τὰ ἔργα.

Ἐχομεν λοιπὸν ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν, τῶν συστάσεων, τῶν ὑποδείξεων ὁρισμένων προσώπων, ὥστε αἱ σκέψεις μας νὰ καταστοῦν εὐγενεῖς, χριστιανικαί, κόσμιαί, καρποφοροῦσαι ἔργα τίμια καὶ χριστιανικά.

Ὁ σοφὸς Σειράχ λέγει: «ἄνηρ ἀσύμβουλος καθ' ἑαυτοῦ πολέμιος». Ἡ ἐξομολόγησις παρέχει θαυμαστὴν καὶ μοναδικὴν δυνατότητα εἰς τὸν ἐξομολογούμενον νὰ ἐλέγξῃ τὰς σκέψεις του, νὰ ἀπορρίψῃ τὰς ἐξ αὐτῶν ἐνόχους καὶ ἐφαρμάτους καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰς κατὰ Θεὸν καὶ ἀγαθὰς.

Πόσα διαζύγια, πόσα ἐγκλήματα, πόσα κακουργήματα θὰ προελαμβάνοντο ἐὰν οἱ ἄνθρωποι προσήρχοντο εἰς τὸν ἐξομολόγον καὶ ἐπεζητοῦν τὴν συμβολὴν του; Πόσοι ἄνθρωποι θὰ διεισέρον τὴν ἀξιοπρέπειάν των, τὴν κοινωνικὴν των ὑπόληψιν, δὲν θὰ μετεβάλλοντο εἰς ἀνθρωπόμορφα κτήνη ἐὰν αἱ σκέψεις των ὑπεβάλλοντο πρὸς ἔλεγχον ἐνώπιον τοῦ ἐξομολογητοῦ ἱερέως;

Ἦσαν ὅμως τῆς ψυχολογικῆς καὶ κοινωνικῆς ὠφελείας, τὰς ὁποίας ἀποκομίζει ὁ ἐξομολογούμενος διὰ τῆς ἐξομολογήσεως; ἡ ἐξομολόγησις εἶναι ἐν ἑκ τῶν πνευματικῶν ὅπλων τοῦ Χριστιανοῦ κατὰ τοῦ Διαβόλου. Εἶναι μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Θεία χάρις διοχετεύεται εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ μεμνηοῦντος καὶ καθάρει αὐτὴν ἀπὸ τοῦ μiasma καὶ τὴν ὁμίχλην τῆς ἁμαρτίας. Τὸν ἔνοχον καὶ ἁμαρτωλὸν τὸν ἀποκαθιστᾷ καὶ αὐθὺς εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἐκλεκτοῦ υἱοῦ, τὴν ὁποίαν ἀπώλεσε διὰ τῆς ἁμαρτίας. Εἶναι τὸ παρόνθρον τῆς ψυχῆς μας, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσέρχεται τὸ φῶς τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐξομολόγησις εἶναι μυστήριον· ἦτοι ἱερὰ καὶ θεοσύστατος τελετὴ, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Θεία Χάρις αἶρει (σηκώνει, καταστρέφει, ἐξαφανίζει) οἰανδήποτε ἁμαρτίαν καὶ καθιστᾷ τὴν ψυχὴν καὶ πάλιν κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ.

Διὰ νὰ κατιστῇ ἀνιληπτὴ ἡ σημασία αὐτῆ τῆς ἐξομολογήσεως καὶ νὰ ἐκτιμηθῇ ὅπως πρέπει ἡ ἀξία της, πρέπει νὰ εἴπωμεν δύο λέξεις: Α) Ἁμαρτία εἶναι ὅ: γνωστὸν ἔκουσιν παρὰ βας τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Β) Ὡς τοιαύτη ἡ ἁμαρτία καταστρέφει τὴν ἁρμονικὴν σχέσιν μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου (ὅπως ἀκριβῶς διδάσκει ἡ παραβολὴ τοῦ Ἀσέτου Υἱοῦ) καὶ καθιστᾷ τὸν παραβάτην ἔνοχον ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ. Ἡ κατάστασις αὐτῆ τῆς ψυχῆς, ἐφ' ὅσον παραμένει ἀποξενώνει τὸν ἄνθρωπον

ἀπὸ τὸν Θεὸν ὄχι μόνον ἡθικῶς, ἀλλὰ καὶ νομικῶς. Ὁ ἄσωτος υἱὸς τῆς περικοπῆς καὶ ἐδαπάνησε τὴν περιουσίαν του «ζῶν ἄσωτος», ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἀσκόπου αὐτῆς σπατάλης ἐγίνετο ἕνας παραβάτης τοῦ νόμου.

Ὁ μετανοῶν λοιπὸν Χριστιανὸς προκειμένου νὰ ἐπανακτίσῃ τὴν ἀπωλεσθεῖσαν ψυχικὴν καθαρότητα καὶ νὰ ἐπανασυνδέσῃ τὸν ἑαυτὸν του μὲ τὸν Θεόν, ὀφείλει νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχλήν του, ὥστε νὰ τύχῃ τῆς δικαιοσύνης. Ἡ ὁμολογία αὕτη ἀποτελεῖ τὸ μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως. Ὁ ἄσωτος πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ πατρὸς του ἀναφωνεῖ «Ἡμεῖς τὸν εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν Σου». Ἐνώπιον ὅμως τίνος θὰ ὁμολογήσῃ;

Φαιδρὰ ἡ ἀντίληψις τῆς ὁμολογίας ἐνώπιον τῶν Ἀγίων Εἰκόνων! ἀντίληψις ὑποκρύπτουσα ἐγωϊσμόν καὶ ἀλλαζονίαν. Ἀντίληψις ἀποκλειούσα τὴν δυνατότητα συμβουλῆς καὶ διορθώσεως. Ἐξ Ἰσου ἐσφαλμένη καὶ ἡ ὁμολογία ἐνώπιον τῆς κοινότητος τῶν πιστῶν! Ἡ τοιαύτη ἀντίληψις μολύνει παρθενικὰς ἀκοὰς καὶ εἶναι φύσει ἀντίθετος πρὸς τὴν ἀρχήν, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος ἐπιζητεῖ *ἐμπιστον* προκειμένου νὰ ἐκθέσῃ ἐνώπιόν του τὰ σφάλματά του.

Ἡ ὁμολογία τῶν σφαλμάτων πρέπει νὰ γίνῃ μόνον ἐνώπιον τοῦ πρὸς τοῦτο ἀρμοδίου ἐξομολόγου ἱερέως. Ὁ ἱερεὺς εἶναι ὁ οἰκονόμος τῶν μυστηρίων καὶ ὁ ἔχων τὴν ἐκ Θεοῦ ἐξουσίαν. Ὁ ἱερεὺς ὡς διάδοχος τῶν ἀποστόλων ἔχει τὴν δυνατότητα τῆς ἰφθίμου ἢ δασυτοῦ τῶν ἁμαρτημάτων. «Λίβετε Πνεῦμα Ἄγιον. Ὡν ἄφητε τὰς ἁμαρτίας, ἀφένονται, καὶ ὧν κρατῆτε, κεκρατῆνται». Εἶναι τόσον χαρακτηριστικὴ ἡ περικοπὴ αὐτῆ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου. ὥστε δὲν χρήζει κἄν ἐπεξηγήσεως. (Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΑΙ ΙΕΡΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ὑπὸ Ἀρχιμ. Ἀνακίου Παπαῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄλλην φορὰν πάλιν ἐκινήθη ἡ Κανδήλα αὕτη ἀτάκτως, καὶ τί ἐγίνετο νομίζετε; Κλέπτει τις κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἑσπερινοῦ κρυφθεὶς ἐπιμελῶς εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τῆς Πορταΐτισης, διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ προσμοναρίου, καὶ ἔμεινε τὴν νύκτα μόνος του, ὁπότε ξεσκεμὰ ὅλα τὰ ἀφιερῶματα (μεγίστης δόσης ἀξία), ἀπὸ τὴν ἁγίαν εἰκόνα τῆς Πορταΐτισης καὶ λίαν πρωὶ μόλις ἤνοιξεν ἡ μεγάλη θύρα τῆς μονῆς, ἔφυγεν ὁ κλέπτης χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ κανεὶς, ἀποκομίζων μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς μεγάλους ἐκείνους θησαυρούς. Μετ' ὀλίγον μεταβαίνει εἰς τὸ παρεκκλήσιον ὁ ἐφημέριος νὰ λειτουργήσῃ καὶ βλέπει ὅτι τὰ ἀφιερῶματα λείπουν, τρέχει εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τῆς Μονῆς καὶ λέγει τὸ γεγονός; ἡ ἐπιτροπὴ εἰδοποιεῖ τὴν Ἀστυνομίαν Καρπῶν, αὕτη δὲ τηλεφωνεῖ εἰς τοὺς πλησίον ἐκεῖ λιμένας καὶ συλλαμβάνεται ὁ κλέπτης εἰς τὴν Καβάλαν χωρὶς νὰ προλάβῃ νὰ πωλήσῃ οὐδὲ ἐν ἐκ τῶν ἀφιερῶματων ἐκείνων!

Πολλὰ τοιαῦτα ἔχουν γίνοι κατὰ καιροῦς. Διὰ νὰ πεισθεῖτε δὲ ὅτι δεὰν ἀτάκτως κινεῖνται μόναι τῶν αἱ κανδήλαι Ναοῦ τίνος, θὰ γίνῃ καὶ τὸ κα-

κὸν καὶ δυσάρεστον, ἀκούσατε: Μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Θεσσαλονίκης ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, κατὰ τὸ ἔτος 1912, δὲν ἐνθυμούμαι ἐπακριβῶς τὸ ἔτος καὶ τὴν ἡμερομηνίαν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἀγ. Νικολάου ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἐκινεῖντο ἀτάκτως ἐπὶ ὁλόκληρον ἑβδομάδα ἄτασαι αἱ κανδήλαι τοῦ Τέμπλου! Τοῦτο ἐγένετο γνωστὸν ἀμέσως εἰς ὅλην τὴν Θεσσαλονίκην καὶ ἤρχοντο ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς πόλεως Χριστιανοί, Τοῦρκοι, Ἑβραῖοι καὶ ἄθεοι καὶ ἔβλεπον τὸ σημεῖον τοῦτο, πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν ἐκρίνουν τὰς κανδήλας, τίς σταματοῦσαν καὶ μόλις τίς ἀφηνάεν ἤρχζαν καὶ πάλιν τὴν ἄτακτον καὶ φοβίζοντα τοῦ; ὁρῶντας ἐκείνην κίνησιν! Μόλις ἐσταμάτησεν ἡ κίνησις, ἀρχίζει ἡ μεγάλη πυρκαϊὰ τῆς Θεσσαλονίκης, ἣτις ἀπετέφρωσε μέγα μέρος αὐτῆς καὶ κυρίως τὸν ἀρχαιότατον Ναὸν τοῦ Ἀγ. Δημητρίου τοῦ Πολιούχου αὐτῆς, ὅστις ἀπὸ τῆς ἀνεγέρσεώς του δὲν εἶχε πάθει ποτὲ τὴν παραμικρὰν βλάβην.

Ἄλλον γεγονὸς παραπλήσιον τῶν ῥηθέντων ἀκούσατε. Μετὰ τὸν Ἑλληνοβουλγαρικὸν πόλεμον κατὰ τὸ 1914 ἔτος, ὁπότεν ὁ Βενιζέλος, ὁ Μαγιστρεσκο καὶ οἱ λοιποὶ, διέγραψαν τὴν εἰρήνην εἰς τὸ Βουκουρέστιον τῆς Ρουμανίας, ἡ Ἑλληνικὴ Στρατιὰ, ἣς καίτοι πλησίον τῶν Βουλγαρικῶν συνόρων, παρὰ τοῦ; ποταμοῦς αἱμάτων πρὸ ἔχυσεν ὁ Στρατὸς μας καὶ διέβη τὰ στενὰ τῆς Κρέσνας καὶ εἰσῆλθε νικητὴς εἰς τὸ Βουλγαρικὸν ἔδαφος, οἱ ἐπαίσχυντοι Ἑυρωπαῖοι, οἱ μισέλληνες, οἱ ἄδικοι καὶ βάσβαροι κατὰ τὴν ψυχὴν, ἐτεδίκασαν αὐτὴν εἰς τοῦ; Βουλγάρους καὶ ἀπὸ Ἑλληνικὴν τὴν ἔκαμαν Βουλγαρικὴν! οἱ κακοῦργοι! Τὴν ἀνανάκτησιν Του ὁ Θεὸς διὰ τὴν ἀδικίαν ταύτην ἀπέδειξεν ὡς ἐξῆς: Ἐντὸς τῆς πόλεως Στρουμνίτισης. Εἶπεν ἡ Μονὴ τῶν Ἰβήρων ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων μετόχιον μὲ Ναὸν, οἰκίας καὶ κτήματος, ἐξ οὗ καὶ ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἱερεὺς ἐφημέριος λεγόμενος Γερμανός, ὅστις τὴν ἡμέραν ἀκριβῶς πρὸς ὑπεγράφετο ἡ εἰρήνη (ὡς γράφομεν ἄτερον), εἰσελθὼν εἰς τὸν Ναὸν νὰ διαβάσῃ τὸν Ἑσπερινόν, βλέπει καὶ ἀρχίζουν νὰ κινεῖνται ἀτάκτως καὶ θορυβωδῶς ὅλα τὰ κανδήλια τοῦ Τέμπλου! Γνωρίζων δὲ ἀπὸ τὴν Κανδήλαν τῆς Μονῆς του, τὴν σημασίαν τῆς ἀτάκτου κινήσεως, ὅτι πρόκειται περὶ μεγάλου κακοῦ, ἤρχισε νὰ σταυροκοπεῖται, νὰ κλαίῃ καὶ ἀνησυχῇ πολὺ, μὴ γνωρίζων τί τοῦ; περιμένει! Οἱ παρευρισκόμενοι λαϊκοὶ εἰς τὸν ἑσπερινόν, μᾶλλον εἰρωνεύοντο τὸν ἱερέα, διὰ τὴν τόσῃ του ἀγωνίαν καὶ ἀνησυχίαν. Ἀπελθόντες τῆς Ἐκκλησίας καὶ συζητοῦντες πάντες διὰ τὸ παράδοξον τῶν Κανδηλῶν, ἔρχεται ἡ φοβερὰ εἰδησις ἀπὸ τοῦ τηλεφωνικοῦ Σταθμοῦ, κατὰ τὰς 9—10 τῆς νυκτὸς, ὅτι ἡ Στρούμνιτσα ἐπεδικάσθη εἰς τοὺς Βουλγάρους καὶ νὰ λάβῃ ἑκαστος τὰ μέτρα του, διότι λίαν πρωὶ θὰ κατέβουν οἱ Βούλγαροι νὰ τὴν παραλάβουν! Ἡ εἰδησις αὕτη, ἐπέπεσεν ὡς βόμβα εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν κατοίκων, οἵτινες δικαιολογοῦντες τότε πλήρως τὸν ἱερέα διὰ τὴν τόσῃ του θλίψιν καὶ στενοχωρίαν ἀπὸ τὴν κίνησιν τῶν Κανδηλῶν, ὕβριζον, ἐκακολόγουν καὶ ἐκατηρῶντο μετὰ μεγάλης ἀγανακτικῆς καὶ θυμοῦ, τοῦ; αἰτίους τῆς τοιαύτης συμφορᾶς καὶ ἀδικίας.

(ἀκολουθεῖ)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Πανηγυρισμός Ἱεροῦ Νηοῦ
Ἀγ. Σπυριδωνος Λαμίας

Ἡ Χριστουγεννιάτικη ἐμφάνισις τοῦ περιοδικοῦ μας

Ἡ Χριστουγεννιάτικη ἐμφάνισις τοῦ Περιοδικοῦ μας ὑπῆρξε ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐπιτυχής. Πολλοὶ τὸσον προφορικῶς, ὅσον καὶ ἐγγράφως ἐξεδήλωσαν τὴν εὐχαρίστησιν τῶν εὐχρηθόντων ὅπως ἡ ἐμφάνισις κατεστῆ μόνιμος. Τοῦτο ἀποτελεῖ στέφανον μας καὶ πρέσβειν μας.

Εἰς Μαριόπουλον Ἀττικῆς

Ἀντιπροσώπός μας ἐπισκέφθη τὸ παράστημα Μαριοπούλου Ἀττικῆς, διελήσας εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς, ἧτις ἀποτελεῖ ὑπέρχον νόσημα, ναρπὸς ζήλου καὶ δραστηριότητος. Παρηκολούθησε καὶ τὸ μάθημα τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου, τὸ ὁποῖον κατεσφύρει ἡ εὐλαβεσάντη δ. Χρυσούλα Μική καὶ σπερσσεύθη ὑπὸ τῆς Ὁριζώσεως Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων «Παταρία ἢ Ὁδηγήτρια». Τῶσον δ' Ἱερὸς Παῖς Διονύσιος Στάμος, ὅσον καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ ἐργάζονται δραστηρίως καὶ ἀεσπαίνουσιν. Ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Παρηκολούτου πανηγυρίζει εἰς τὰς 2 Φεβρουαρίου ἡμέραν Παναγικὴν. Οἱ πρέσβεις δλοὶ εἰς τὸ ἐπισκεφθῆναι. Ἀποστάτη μετὰ ταυτὶ ἀπομολογία ἀπὸ τὸ Πεδ. ον τοῦ Ἀρεως.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐκκλησίας Ἐπιτροπῆς εἰς Χαλκίδα.

Ὁ Πανοσιολογιώτατος Πρόεδρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς Παῖς Ἀνάκτιος ἐπισκέφθη τὸ λαμπρὸν καὶ ἐργατικὸν Παράστημα Χαλκίδος σὺλλαιτουρήσας μετὰ τοῦ Αἰδευσιωσάτου ἐφημερίου του Πατρὸς Ἰωάννου Φάργγου καὶ διελήσας. Οἱ Χαλκιδεῖς, πολλοὶ τῶν ὁποίων ἔχουν πνευματικὸν τὸν πατέρα Ἀνάκτιον, εὐχαρηστηθήσαν· ἀλλὰ καὶ δ π. Ἀνάκτιος ἐμνεῖν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ Παράστημα Χαλκίδος.

Διὰ τὰ Παραρτήματα.

Τὰ Α. Συμβόλια τῶν παραρτημάτων καὶ οἱ ἰδιῶται, δόσεις ἀλληλογραφούν μετὰ τὸ Κέντρον καὶ ἀναφέρονται εἰς ζητήματα: α) Ὁ ρ α ν τ ι κ ῆ ς φ ὁ σ ε ω ς (ἰδρυτικὸν Παραρτημάτων, διεύθυνσις ἀρχαιολογικῶν κλπ.) β) Δ ι ο κ η τ ι κ ῆ ς φ ὁ σ ε ω ς (σὺλληψις καὶ δίκη ἱερῶν, σφράγισμα Νηοῦ κλπ.) γ) Π ο λ ι τ ι κ ῆ ς φ ὁ σ ε ω ς (συναντήσεις μετὰ πολιτικούς, ὑπομνήματα εἰς βουλευτὰς περιφερείας κλπ.), παρακαλοῦνται τὰ ἀπευθύνειν τὰς ἐπιστολάς των: κ. Κωνστ. Θεοφάνους Πρόδρου Π.Θ.Ε.Ο.Κ. Νίκης 33 Ἀθῆναι Ἡ ἐπιστὴ μετὰ τὸ Κέντρον (Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.) προδρὴ πάντοτε τὸν ἀρχὸν καὶ σφρηγιστὴ ἐνδύητα φρονήματος καὶ ἐνεργείας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Τὰ νειάτα ἀνήκουν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὴν Κοινωνίαν. Ἀπὸ αὐτῶν τὴν σκέψιν ὀδηγούμενοι καλοῦμεν τοὺς νέους καὶ τὰς νέας νὰ ἐπανδρώσουν τὰς τάξεις μας καὶ νὰ δημιουργήσωμεν τὸν στρατὸν τῆς Ὁρθοδόξου Νεολαίας.

Ἐκάστην Κυριακὴν 12-1 γίνεται εἰδικὸν μάθημα διὰ τὰς νέας εἰς τὴν ὁδὸν Νίκης 33.

Ἐκάστην Κυριακὴν 4-5 γίνεται εἰδικὸν μάθημα διὰ τοὺς νέους εἰς τὴν ὁδὸν Νίκης 33.

Ἐκάστην Κυριακὴν εἰς Εὐαγγελιστρίαν Καραβᾶ (Πειραιῶς) γίνεται μάθημα διὰ νέας 4-5.

Ἐπίσης εἰς ὅλας τὰς ἐνορίας λειτουργοῦν κατηχητικὰ δι' ἀγόρια καὶ κορίτσια.

Καλοῦμεν ὅλους νὰ βοηθήσουν τὸ κίνημα τῆς νεολαίας.

Ἀρχ. ΛΟΓΓΙΝΟΣ ΚΑΤΖΗΣΤΕΦΑΝΟΥ

Στῶμεν καλῶς μετὰ φόβου

Μεταξὺ τῶν ἐν ἐκείνῳ ἔχθρων τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι καὶ οἱ μετασχηματιζόμενοι εἰς φανατικούς ὑπερασπιστάς της ἐνῶ εἰς τὴν πραγματικότητά εἶναι διαστροφῆς τοῦ πνεύματος αὐτῆς καὶ ἐκμεταλλεῖται τῆς λαϊκῆς εὐσεβείας.

Τελευταίως λοιπὸν εἰς ἐξ αὐτῶν, ὅστις δὲν ἔλειπε εἰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα παλαιομερολογίται θὰ ἦσαν ἐν ἐνείκῳ καὶ συμπαγὲς μέτωπον, ἤρχισε καὶ πάλιν νὰ προσβῇ εἰς πλάξεις καὶ ἐνεργείας ἐντυπωσιακάς. Ὁ Ὁρθόδοξος σημαίνει ἀκρίβεια φρονήματος καὶ πιστὴ ἐφαρμογὴ τῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν αἱ πράξεις αὐτοῦ στεροῦνται τῶν δύο αὐτῶν χαρακτηριστικῶν γνωρισμάτων προδίδουν τυχεριστικισμόν. Ἐφ' ὅσον αὐτὸν τὴν προσοχὴν τῶν ἀγωνιζομένων Ὁρθοδόξων τὰ μὴ παρασφύρονται ἀπὸ τοιαύτας ἐνεργείας, αἱ ὁποῖα ἐκθέτουν τὸν Ἱερὸν Ἀρχὸν καὶ ἀσφαλῶς οὐδεμίαν οὐκ ἐνδύονται τὰ ἔχουν μετὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὸν χαρακτήρα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐκφράσεις

Εἰς τὸ ἐκτετατικὸν μήνυμα τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., ποὺ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ φύλλον τῶν Χριστουγέννων δὲν ἀπεγράφησαν ἐκ παραδρομῆς τὰ ὀνόματα τῶν συμβούλων κ.κ. Π. Χρονᾶ, Γ. Ντοῦρη, Α. Ἀσοῦρη.

Ἡ Παναγία ἢ Ὁδηγήτρια

Πάντοτε ζωηρὰ, πάντοτε πολέμαρχος, πάντοτε πλουσία ἡ δέσποινα τῆς «Παναγίας» τῆς «Ὁδηγήτριας». Ὁδὸν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐορτῶν διὰ τῶν Κυριῶν τῶν φιλοπνέων ταμείων, αἱ ὁποῖαι εἶναι καὶ μέλη τῆς «Παναγίας» τῆς «Ὁδηγήτριας», διέθεσαν ἐκ τοῦ ταμείου τῆς κλήμης, ὡς καὶ δέματα ἀγάπης εἰς ἄπορα. Αἱ περὶ φέρειται, ποὺ ἡ ἐντονωτέρα ἡ δέσποινα τῆς φιλανθρωπικοῦ δογανωτικῆς, ἦσαν τὸ Παγκράτι, Βύρον, Νέα Ἑλβετία, Καισαριανή, Γούβα. Εἰς τὴν ἐνορίαν Ταξιαρχῶν ἐνέσχεσαν τὸ Φιλόπνοχον Ταμεῖον διὰ 300 δρχ. Συνολικῶς διέθεσαν ὑπὲρ τὰς 2.000. Ἡ δέσποινα συνεχίετο καὶ εἰς πᾶσαν οὐγμὴν ἀναδεικνύονται Ἀγγελιοὶ παρηγορίας εἰς ἀναξιοπαθόντας Ὁμάδες μικρῶν μαθητῶν μετὰ ἐπὶ νεφαλῆς κατηχητικῆς περιήλθον τὰς οἱ κορυφῆς τῶν ἀδελφῶν διὰ τὰς ἀλάλδων. Εἰς Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ ἐκστῆ ἡ πέντα τῶν τοπικῶν ὁργανώσεων.